

Kosten dør, hvor de yder Plejen; men det ved enhver, at naar de gaar fra Sted til Sted, maaske en 5—6 Steder om Dagen, bliver det kun til en Kop Kaffe; og naar de kommer hjem, maa de selv skaffe sig den varme Mad, de behøver. Jeg kan ikke nægte, at jeg synes, det er baade til at le og græde over, at en Præst ved et Møde i Odense den 14. November 1921 udtalte, idet han erklærede sig som bestemt Modstander af den 3-aarige Uddannelse: „Vi ønsker ikke, at Sygeplejergerningen skal være en Stilling eller et Levebrød; Sygeplejerskerne skal være Kvinder, der af Barmhjertighed opofrer sig for de syge.“ Man maa vel nok forbavses over, at et Menneske, der vil gaa for at være nogenlunde fornuftigt, kan staa op og tale paa den Maade paa et offentligt Møde. I det Lovforslag, som vi har liggende for os her, staar der udtrykkelig, at Statsanerkendelse gives kun til den, der er egnet til Gerningen, hvorved der naturligvis maa forstås, at den gives kun til den, der har de nødvendige menneskelige Egenskaber, er i Stand til at vise Taalmodighed og Kærlighed overfor de syge, noget, som er absolut nødvendigt i denne Gerning. Men Sygeplejersken maa virkelig kunne leve anstændigt; hun er sin Løn værd ligesom en anden Arbejder.

Der kunde siges meget mere til Forsvar for Lovforslaget og til Gendrivelse af Oppositionen, men jeg skal beherske mig og kun til Slutning udtale min Anerkendelse af Sygeplejerskernes Ønske om den bedst mulige Uddannelse, en Tak til den højt-ærede Indenrigsminister, fordi han har fremsat Lovforslaget, og mit Haab om, at det Udvalg, som nu bliver nedsat, maa kunne naa til Enighed om at vedtage Lovforslaget og naa hurtigt til denne Enighed.

Olga Knudsen: Jeg vil blot sige til det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Henriette Crone), som ikke vilde sætte sig imod Udvalgsnedsættelse, men stillede sig lidt skeptisk overfor, hvad jeg mente med Udvalgsnedsættelse, at det ærede Medlem maa ikke underkende, at naar en saadan Lov skal føres ud i Livet, er der mange Faktorer, som skal stemmes sammen. Jeg tror ikke, at det vilde være gavnligt for den Sag, vi alle vurderer, Sygeplejesagen, om en saadan Lov i store Dele af Befolkningen blev modtaget med Uvillie. Derfor er det vort Arbejde i Udvalget at stemme disse Faktorer sammen, og det nærer jeg ingen Tvivl om, at det

ærede 4de Medlem for 1ste Kreds vil være med til.

Indenrigsministeren (Hauge): Jeg takker de fire Ordførere for de velvillige Udtalelser, de har fremsat om Lovforslaget, der skal give Sygeplejerskerne Statsanerkendelse. De to Partiets Ordførere gav jo Lovforslaget deres ubetingede Tilslutning, og det konservative Folkepartis Ordfører (Piper) udtalte sig om Lovforslaget paa en saadan Maade, at jeg haaber, at ogsaa det konservative Folkeparti efter Udvalgsbehandlings Tilendbringelse vil være stemt for det. Derimod maa jeg beklage, at Venstres ærede Ordfører (Olga Knudsen) stillede sig paa en mindre klar Maade overfor Forslaget; i de Udtalelser, som det ærede Medlem fremsatte, var der i Virkeligheden ingen Anbefaling af Lovforslaget. Det ærede Medlem udtalte Ønsket om at faa Sagen i Udvalg, og efter den Bemærkning, den ærede Ordfører fremsatte nu sidst, vil man fra Venstres Side i dette Udvalg prøve paa at stemme Modsetningerne til Harmoni. Jeg takker for Bistanden i saa Henseende; jeg vil haabe, at Medvirkningen ikke skal gaa ud paa at faa Lovforslaget forringet, thi i Virkeligheden er det af den Beskaffenhed, at enten maa man vedtage det, stort set, som det foreligger, eller ogsaa maa man sige, at man ikke vil have med det at gøre. Lovforslaget er let og lige til, det er let overskueligt, det indeholder den klare Bestemmelse, at for at maatte anvende Betegnelsen statsanerkendt Sygeplejerske skal man opfylde visse Betingelser. Andet og mere rummer det i Virkeligheden ikke. Jeg tillægger det i denne Forbindelse mindre Betydning, at Lovforslaget ogsaa indeholder Bestemmelse om, at der i Sundhedsstyrelsen skal være en Konsulent i Sygeplejesager.

Den ærede Ordfører for Venstre gjorde den Bemærkning, at man har været ængstelig for, at man ved Vedtagelsen af Lovforslaget vilde stille de forskellige Sygeplejeforeninger paa Landet noget vanskeligt, idet det kunde ventes for det første, at de vilde faa Besvær med at skaffe sig Sygeplejersker, og dernæst, at det vilde være svært at faa Sygeplejersker til en Pris, der var overkommelig for de paagældende Sygeplejeforeninger. Som Forholdene har udviklet sig, tror jeg imidlertid, man maa erkende, at Ængstelse i disse Henseender er unødvendig. Jeg tror ikke, det er Sygeplejerskernes Hensigt paa nogen Maade at